

Η Εκκλησία μετά την πανδημία - Μέρος Β΄

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Το πώς καλούμαστε ως Εκκλησία να ανταποκριθούμε στις προκλήσεις της μετά την πανδημία νέας πραγματικότητας έχει να κάνει με το ήθος το αυθεντικά χριστιανικό στην σχέση μας με τον κόσμο.

Η προς Διόγνητον επιστολή, αυθεντικό πρωτοχριστιανικό κείμενο, αναφέρει σχετικά τα εξής: “Οι χριστιανοί ζούνε στην δική τους ο καθένας πατρίδα αλλά ως πάροικοι. Μετέχουν σε όλα τα κοινά ως πολίτες και υπομένουν τα πάντα, όμως σαν να ήσαν ξένοι. Η ξενιτιά είναι πατρίδα τους και η πατρίδα τους ξενιτιά. Παντρεύονται όπως όλοι και γεννούν παιδιά αλλά δεν τα σκοτώνουν. Γήινοι άνθρωποι είναι αλλά δεν ζουν με ζωώδη τρόπο. Διαβιούν στην γη αλλά έχουν το πολίτευμα στον ουρανό. Υπακούουν στους κρατικούς νόμους αλλά με τον τρόπο ζωής τους ξεπερνούν τους νόμους. Αγαπούν τους πάντες, έστω κι αν διώκονται από όλους. Αγνοούνται και κατακρίνονται από πολλούς, φονεύονται αλλά «ζωοποιούνται». Γίνονται φτωχοί από πεποίθηση και «πλουτίζουν» τους άλλους. Στερούνται σχεδόν των πάντων, αλλά δίνουν σε όλους”.

Αν αναλογιστούμε την πνευματική μας κατάσταση, θα ελεγχθούμε πολύ. Η παράδοσή μας δεν μας ζητά να κάνουμε τους αντιστασιακούς για πράγματα που δεν μας θίγουν. Μας ζητά να υπακούμε στους κρατικούς νόμους, αλλά και να ξεπερνούμε την υποχρέωση έναντί τους, διότι οι νόμοι της αγάπης, της αλήθειας, του σεβασμού στον πλησίον, τους οποίους τηρούμε όταν πιστεύουμε αυθεντικά στον Θεό, κάνουν τους όποιους νόμους της πολιτείας ήδη αχρείαστους για μας. Μιλάμε την ίδια γλώσσα με τους άλλους ανθρώπους, ντυνόμαστε το ίδιο μ' αυτούς, τρώμε από την ίδια τροφή, πορευόμαστε όπως όλοι. Ξεχωρίζουμε όταν νοιαζόμαστε να δώσουμε στους άλλους Χριστό κι αγάπη και όχι φόβο ότι η πίστη μας καταστρέφεται και κινδυνεύουμε από τα του κόσμου, όταν ουδείς μας ζητά να αρνηθούμε την πίστη μας. Όριό μας η σχέση με τον Χριστό, η μετοχή στα μυστήρια. Εκεί, αν θέλουμε, θα βρούμε τρόπο, όπως έκαναν και οι πρώτοι χριστιανοί. Αθόρυβα, διακριτικά, αγαπητικά και προσευχητικά. Χωρίς πρόκληση. Και με ελεήμονα καρδιά, που ξέρει να συγχωρεί και αρνείται την κατάκριση, την έπαρση, το αίσθημα της εξουσίας.

Το πρόβλημά μας ξεκινά επειδή ζούμε ακόμη στην ψευδαίσθηση ότι είμαστε εξουσία, πλειοψηφία, ότι οι άλλοι οφείλουν να υποκλίνονται μπροστά μας. Ακόμη κι αν αυτό το θέλαμε, δεν έχουμε εργαστεί ώστε να το περάσουμε στους ανθρώπους. Ποια ιερότητα αντιτάσσουμε στην απο-ιεροποίηση; Ποιον επανευαγγελισμό στην πνευματική ραθυμία; Όταν εξαντλούμε την αποστολή μας στην κοινωνική φιλανθρωπία ή στην διόρθωση της συμπεριφοράς των άλλων, χωρίς δυναμικές ενοριακές κοινότητες, ανοιχτές σε όλους, χωρίς επίγνωση των αλλαγών που έχουν

συμβεί στην μετανεωτερική πραγματικότητα, χωρίς ασκητικότητα που να διαλέγεται με το σήμερα, γιατί να μας καταλάβουν; Γιατί να μας υπολογίζουν;

Η Εκκλησία, για να μπορέσει να έχει ρόλο στην μετά πανδημία εποχή, οφείλει να ξαναδεί και να ζήσει τον λόγο της προς Διόγνητον επιστολής: “Ό,τι είναι για το σώμα η ψυχή, είναι και για τον κόσμο οι Χριστιανοί. Όπως είναι διάχυτη σ’ όλο το σώμα η ψυχή, με τον ίδιο τρόπο είναι και οι Χριστιανοί στον κόσμο. Κατοικεί στο σώμα η ψυχή αλλά δεν είναι στοιχείο του σώματος· και οι χριστιανοί κατοικούν στον κόσμο αλλά δεν είναι του κόσμου”. Όπου κόσμος, η αμαρτία, η έλλειψη αγάπης, αφιέρωσης, ελπίδας, θυσίας, πίστης στον Θεό, μαζί με το “χείρα κίνει”.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3BtsAAN>